

Udskriftsdato: 15. december 2025

KEN nr 10933 af 19/12/2008 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse C-37-08 om hjælpemidler - el-kørestol - kørselsbehov - plejecenter - handicapkørsel

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 3500489-07

Ankestyrelsens principafgørelse C-37-08 om hjælpemidler - el-kørestol - kørselsbehov - plejecenter - handicapkørsel

Resume:

Efter at en mand var flyttet på plejecenter, var han ikke berettiget til et el-køretøj, da hans kørselsbehov ikke blev anset for væsentligt.

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 112

Bekendtgørelser:

Socialministeriets bekendtgørelse nr. 987 af 6. august 2007 om hjælp til anskaffelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven - § 1

Sagsfremstilling:

En mand på 67 år var amputeret på begge ben. Han var kørestolebruger og kunne selv komme rundt indendørs. Han var i det væsentligste selvhjulpne.

Han boede nu på plejecenter, men havde før amputationen og inden han flyttede på plejehjem et el-køretøj, som han benyttede næsten dagligt.

Han kunne ikke benytte sin manuelle kørestol andre steder end indenfor plejecentrets område, idet han ikke havde kræfter til at komme igennem det bakkede terræn.

Han søgte derfor om en el – kørestol. Begrundelsen for ansøgningen var, at han ønskede selv at handle, køre i banken, til læge og på apoteket. Han ønskede desuden at kunne køre ture i det fri for at fiske og nyde naturen. Han ville også gerne kunne besøge ekshustruen og vennerne.

Kommunen begrundede afslaget med, at manden var visiteret til hjælp fra plejepersonalet til indkøb af tobak og afhentning af kontanter 2 gange om ugen. Lægebesøg kunne ske på plejecentret, og medicinen sendtes også til centret. Dertil kom, at han var tilknyttet SBH-kørsel, som også kunne benyttes til besøg hos ekshustruen og ture i det fri.

Det sociale nævn ændrede kommunens afgørelse og fandt, at manden var berettiget til bevilling af el-kørestol.

Afgørelsen begrundedes med, at et el – køretøj ville gøre manden mere selvhjulpne og i væsentlig grad lette hans daglige tilværelse, ligesom muligheden for at kunne mødes med familie, venner og bekendte uden for plejecentrets område og uden at være afhængig af andre, ville forbedre hans livskvalitet.

Ved afgørelsen blev der lagt vægt på, at manden var afhængig af ekshustruens kørsel ved familiebesøg og ved ærinder uden for plejecentret, at han ikke kunne køre i sin manuelle kørestol på grund af terrænets stigninger, og at det var vigtigt for ham selv at kunne klare daglige gøremål som at handle, gå til lægen mv. Desuden var det vigtigt at kunne besøge venner, bekendte og køre ture i det fri.

Kommunen klagede over nævnets afgørelse.

I klagen til Ankestyrelsen havde kommunen i det væsentlige gentaget den begrundelse, som var anført i dens afslag på ansøgningen. Det var desuden anført, at mandens børn boede i en anden by ca. 35 km væk og altid besøgte ham, og at han ikke havde venner og bekendte ud over ekshustruen.

Ankestyrelsen havde fået oplyst, at manden kunne benytte handicapkørslen 104 gange om året.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af begreberne ”væsentlig grad af afhjælpning af varige følger af nedsat funktionsevne” og ”væsentlig lettelse af den daglige tilværelse”, i sager, hvor der ansøgte om bevilling af el-køretøj.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at manden ikke var berettiget til bevilling af el-køretøj. El-køretøjet skulle således leveres tilbage til kommunen.

Ankestyrelsen fandt, at det var en betingelse for at få bevilget el – kørestol som hjælpemiddel, at el-kørestolen i væsentlig grad ville afhjælpe de varige følger af funktionsnedsættelsen og derved i væsentlig grad lette den daglige tilværelse.

Formålet med hjælpen var at fremme den enkeltes mulighed for at klare sig selv eller lette den daglige tilværelse og derved forbedre livskvaliteten.

Ankestyrelsen lagde til grund, at manden var omfattet af den personkreds, der ville kunne modtage støtte til anskaffelse af hjælpemidler.

Ankestyrelsen fandt imidlertid, at mandens kørselsbehov ikke kunne anses for væsentligt i lovens forstand.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at almindelige daglige gøremål, som f.eks. indkøb, bankbesøg mv. blev foretaget af plejecentrets personale, at manden var bevilget handicapkørsel, hvor han årligt kunne deltage i 104 kørsler, og at hans børn normalt besøgte ham på plejecentret.

Det forhold, at manden ønskede at kunne foretage ture i det fri, uden at være afhængig af hjælp, medførte ikke i sig selv, at væsentlighedskriteriet var opfyldt.

Ankestyrelsen ændrede således det sociale nævns afgørelse.